

Aliança, lliçons, 2

Quant a les desgràcies, bancs en ruïnes i altres espectacles, els diaris van plens de notícies d'altíssims discursos i declaracions, d'encontres, pactes, i abundants reunions i paraules inútils, turisme institucional, propaganda reiterada i vàcua que no amaga la insensibilitat més espessa i antiga: ara mateix, davant de la desgràcia inacabable del Congo, víctima de totes les dissorts, la Unió Europea ha decidit, amb generositat sense fronteres, no enviar-hi més tropes, i que es continuen matant entre ells, mentre mirem de repartir les culpes. I de Somàlia, si no fóra pels pirates de la mar, qui se'n recordaria? Quant als remeis baixats del cel, pomada miraculosa, fa poc més de quatre anys el president del govern espanyol pronunciava un bellíssim discurs a la seu de l'ONU a Nova York, on tant es parla per no res: el discurs era un ram de flors, un pom d'olors, una declaració de bondat universal, de pau al cel i a la terra, angelets baixant tocant violins i flautes. Seriosos, bondadós, va il·luminar en uns minuts aquest món tan cobert de tenebra. Degué pensar, ell o qui li havia escrit el paper poètic, que això del xoc de civilitzacions és un perill ben real (no dic que no tinga una mica de raó, vist el que hem vist aquests anys), i que per tant la manera de superar l'enfrontament és, òbviament, l'aliança: "Per això", que va dir, "com a representant d'un país creat i enriquit per cultures diverses, vull proposar davant d'aquesta assemblea una Aliança de Civilitzacions entre el món occidental i el món àrab i musulmà." Una proposta perfecta, meravellosa, total, no hi ha res a dir: una lliçó al món sencer, ple d'ignorants i d'ineptes. No sabem on comença i on acaba el "món occidental" (Rússia, Austràlia, Amèrica del Sud, Japó...?), ni des d'on i fins on arriba el món "àrab i musulmà" (Iran, Indonèsia, Sudan, Bangla Desh...?), però això no té cap importància. Ni sabem com es farà aquesta aliança, aliança de què i per a què, aliança de qui (de polítics, de bisbes i d'aiatol·làs?), no en sabem res, excepte que és una proposta perfectament angelical, espiritual, virtual, i per tant buida

Joan Francesc Mira

de substància i de matèria. I va afegir: "Espanya sotmet al secretari general la possibilitat de constituir un grup d'alt nivell per portar a terme aquesta iniciativa." Un altre grup "d'alt nivell", congressos, turisme, declaracions, ni un

duro. S'han fet, en efecte, algunes reunions amb distingits representants de la civilització aliada, un iranià i un turc. I tot ha quedat en no res, com era d'esperar: "La bufa del bou, tot aire", n'hauria dit sant Vicent. Tampoc sabem encara per què l'aliança històrica ha d'excloure la resta de civilitzacions o continents, per què n'han de quedar fora la Xina i el Japó, i tota l'Índia, i l'Àfrica no islàmica.

Els àngels del cel ens arreglaven la història, i pel mateix temps un altre personatge inefable, inoblidable, José María Aznar, tal com vostès segurament recorden, pronunciava, en un anglès estrident, la seua primera lliçó a la Universitat de Georgetown, lliçó per a futurs diplomàtics, futurs dirigents d'empresa, futurs polítics. Digué, amb la boca torta, que això de l'11 de març a Madrid no era efecte de cap conflicte present, de l'Iraq ni de res, que això va començar ja fa mil tres-cents anys, al segle VIII, quan els moros, "the moors", van envair Espanya, i Espanya refusà d'integrar-se en el món musulmà. O això vaig entendre, i crec que ho vaig entendre bé, almenys així ho traduïen els subtítols, perquè l'anglès d'Aznar no era gens bo d'interpretar. I també em sembla de primera, aquesta idea: tot començà amb el traïdor don Rodrigo, amb Musa i Tàriq, amb don Pelayo i Covadonga, i així anem fent fins als terroristes marroquins que posen bombes als trens de Madrid. Ara, tal com va tot, o comencem una nova Reconquesta que arribe fins al Pakistan, segons l'expresident, o fem una Aliança de Civilitzacions, segons el president en exercici. Entre el desastre armat i la música dels àngels algun camí deu haver-hi, més útil i més consistent. El problema, com en la comprensió del món, és que demana modèstia, paciència, racionalitat, i només un pessic de fantasia. I sobretot, no anar pel món volent donar lliçons. Amb pintures o sense. Bon any 2009, en tot cas.

"Entre el desastre armat i la música dels àngels algun camí deu haver-hi, més útil i més consistent. El problema, com en la comprensió del món, és que demana modèstia, paciència, racionalitat, i només un pessic de fantasia."